

sten ved Hjørnet af Elsdyrsgade. I en storblomstret Nattrøje og med en Avispapiers-Papillot foran hvert Øre stod hun deroppe og nød Synet af hans velplejede Person med en stolt Selvtilfredshed, som var han helt og holdent hendes eget Værk.

I det Øjeblik, Højbaadsmanden kom forbi Nyboders Vagt med den høje Galge, hvori Alarmklokken hang, flyttede han Paraplyen over i den højre Haand for at kunne hilse med den behandskede, dersom nogen af Vagtmandskabet skulde give ham militær Honnør — noget, han satte stor Pris paa og altid nøje mærkede sig. Derpaa drejede han om ad Kamelgaden og stiledede ned imod Amalienborg Slotsplads, hvor han daglig indfandt sig til det Klokkeslet, da Vagtparaden trak op. Naar han nogen Tid havde hørt paa Musiken, gik han tilbage over Store Kongensgade og gennem Borgergade og videre ind i Byen.

Her, hvor han var udenfor sit fordums Magtomraade; hvor Ingen kendte ham som Højbaadsmand Olufsen, der havde faaet Dannebrogen af Kongens egen Haand; hvor han kort sagt var en ganske almindelig Spaserende, som Folk ustraffet kunde rende paa Albuen, — her sank han uvilkaarlig noget mere sammen i Ryg og Knæ, mens han lidt ængstelig stavrede frem paa sine ømme Fødder mellem de ilsomt forbifarende Mennesker. Længere end til Købmagergade gik han aldrig. Hvad der laa paa den anden Side af denne Gade, var for ham ikke det rigtige København men en Slags Forstad, saa afsidesliggende, at han ikke kunde begribe, hvor Nogen vilde bo der. Det var Adel- og Borgergade, der i hans Øjne var Byens Hovedaarer; og forøvrig var det Kvarteret Grønne-Svæarte-Regnegade, der tilligemed